

ra tö fallal ollid olnud, sest et nende pea
jomisse läbbi ei olnud raskeks läimud. —
Joseph kutsus neid seddamaid jälle nende
illusa kaskide varjusse kus nemmadi min-
nemal pühhapäeval ollid istunud: ja keik
se hulg mõttis sedda kutsumist hea melega
wasto: üks paar keigesuremad jumakoe-
rad ükspäinis veitsid ennast teiste taggant
ärra, ja lippasid förtsi sisse. Kui nemmadi
nüüd keik omma wanna assemel ollid as-
sunud; siis hakkas Joseph seddamaid sest
äppardussest tõnneleima, mis selle ühhe
mehhele oli satunud, kes kurwaste ühhe
pu naial selsis, ia lüsses, mil roivil kül
selle waese mehhele vähhegi hõlvo woiks
sata? Agga keik se külla rahwas kõstis üh-
hest healest: „Se fullus selle herryissele!
„Res kässis tedda omma naesega förtsis
„istuda ja juu, kui ta piddi ommad lojus-
„sed tassuma! on teinma omma foerius.
„se ja holetusse läbbi ommad lojusseid las-
mud

„nud raisko missna; siis katsuge ta nüüd,
„kuid a ta aego saab! Kas mere võime
„sepärrast waewa nähha, et temma koe-
„rust on teinud?”

Joseph. Keil on õigus, armas rahwas,
sedda ei voi ükski salgada: sest kes murja-
tuma tööd on teinud, se peab õiguse pär-
rast murjatumia töö nähtlusse kannatama.
Agga siin ei ole mitte kusjumine sest, mis
õigus on, waid sest mis hea suddame, hel-
dusse ja hallastusse polest, seile õnnetuma
mehhele woiks tehha, et temmale vähhegi
abbi saaks?

Üks wanna mees. Kes sesagguse jä-
tisse peale wib hallastada, kes omma sū
läbbi raisko lähhäb! Üks teine assi olleks,
kui temmale Jumala nühtlus olleks üh-
tunud; siis olleks igamehhe kohhus, ni
paljo abbi tehha, kui agga joudv olleks:
agga nüüd!

Joseph. Se on keik tössi, ja õige moiste-